

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Lucií Gavendovou ve věci

žalobce: **E. D.**
státní příslušnost X
t. č. Pobytové středisko Havířov
sídlem Na Kopci 269/5, 735 64 Havířov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2026, č. j. OAM-1234/BA-BA01-VL14-2025, o mezinárodní ochraně,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 19. 1. 2026, č. j. OAM-1234/BA-BA01-VL14-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Žalobce proti napadenému rozhodnutí podal žalobu, neboť má za to, že byl ve správním řízení jako jeho účastník zkrácen na svých právech.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 27. 10. 2025, č. j. KRPU-196479-29/ČJ-2025-040022-SV-ZZ, byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů. Do protokolu o výsledku ze dne 26. 10. 2025 uvedl, že je svobodný, jeho rodina žije v Turecku. Z Turecka vycestoval 19. 10. 2025 pomocí převaděčů, kterým zaplatil. Po cestě ztratil cestovní doklad. Cestoval do Rumunska, poté odjel Flixbusem přes Maďarsko až do Prahy. Tam čekal na další spoj do Německa. V Německu ho zadržela tamní policie. Sdělil, že cílovou zemí mělo být Holandsko kvůli práci. Ke vztahu k Turecku uvedl, že nemá dobrý vztah k vlasti, neboť tam není žádná spravedlnost. Nemá tam budoucnost, jelikož je ateista. Nájemník bytu jeho matky mu vyhrožoval smrtí. Kvůli konfliktům s nájemníkem byl 6 měsíců ve vazbě. Vyhrožování byl nahlásit na policii, ale ta mu nevěřila. Chtěl požádat o azyl v Holandsku. V Rumunsku o azyl nepožádal, protože měl pocit, že tam nemají rádi cizince. Má dostatek prostředků pro návrat do vlasti, avšak tam se vrátit nechce. Policie si také opatřila závazné stanovisko ze strany Ministerstva vnitra ČR ze dne 27. 10. 2025, které došlo k závěru, že vycestování žalobce je možné.
3. Žalobce v úzké návaznosti na rozhodnutí o zajištění požádal dne 31. 10. 2025 v České republice o mezinárodní ochranu.
4. Rozhodnutím č.j. OAM-1234/BA-BA01-BA03-Z-2025 ze dne 3. 11. 2025 rozhodl žalovaný o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, a to do 17. 2. 2026. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce žalobou, o které bylo rozhodnuto dne 27. 11. 2025 rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č. j. 19 Az 52/2025-24 tak, že žaloba se zamítá. Rozsudek nabyl právní moci dne 16. 12. 2025.
5. Žalobce poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu dne 4. 11. 2025. Uvedl, že jeho současná státní příslušnost je turecká, národnost je kurdská. Je ateista, přibližně osm let je členem strany CHP. Je rozvedený, děti nemá. Z vlasti vycestoval 19. října 2025 v kamionu. Vystoupil z něj v Rumunsku, odkud jel Flixbusem přes Maďarsko do České republiky. Plánoval přejezd do Berlína taktéž Flixbusem, avšak zastavila jej policie. Jeho cílovou zemí bylo Holandsko. Do České republiky přicestoval 25. 10. 2025. Cestovní doklad nemá, měl tranzitní vízum s ohledem na práci na lodi s koncem platnosti v roce 2022. Je zdravý, nemá zvláštní potřeby. V Turecku byl trestán a ve vazbě za narušení domovní svobody a vyhrožování. Dne 20. 10. 2025 měl být zatčen za užívání hašišu. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu jeho členství v CHP, a také s ohledem na skutečnost, že byl justičním systémem dvakrát neprávem odsouzen. Dalším důvodem je jeho ateismus a na závěr uvedl, že mu soukromá osoba vyhrožuje smrtí.
6. Při pohovoru k žádosti dne 20. 11. 2025 žalobce upřesnil, že ve vlasti se živil jako kapitán turistické jachty. V Turecku žije také jeho rodina. K opuštění Turecka se rozhodl asi měsíc před vycestováním. Vycestoval dne 19. 10. 2025 nelegálně v kamionu. Jeho cílem bylo Holandsko. Kamionem jel do Rumunska, odkud pokračoval Flixbusem přes Maďarsko do České republiky. Poté nastoupil do autobusu do Berlína, který zastavila německá policie a 25. 10. 2025 jej předala do České republiky. V Holandsku chtěl pracovat u moře na lodi a

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

požádat tam o azyl. Při výjezdu měl u sebe pas, ale v Rumunsku jej roztrhal a vyhodil. Turecko opustil z důvodu problémů s nájemníkem bytu jeho matky, který mu vyhrožuje smrtí. V důsledku konfliktu byl ve vazbě. Nevěří tamním soudům, jelikož byl dvakrát neprávem odsouzen. Dále má problémy z důvodu, že je ateista. Rovněž je členem opoziční strany CHP a má za to, že i z tohoto důvodu byl v minulosti odsouzen. Odsouzen byl za to, že v roce 2021 byl zadržen s 1 gramem marihuany. Nájemce, se kterým má žalobce problémy, je známý podvodník v Turecku a vyhrožuje mu smrtí. Odmítá opustit byt, který mu pronajímá matka žalobce. Vylákal žalobce na schůzku, a poté jej křivě obvinil za neoprávněné vniknutí do obydlí. Tento problém vznikl v roce 2024, strávil půl roku ve vazbě a v únoru 2025 byl odsouzen na 6 let a 8 měsíců. Proti rozsudku se odvolal, ale dosud nebylo rozhodnuto. Vyhrožování nahlásil i na policii, kde jej poslali na státní zastupitelství. Tam požadovali, aby přišel s advokátem, avšak pro žalobce by to znamenalo další peníze, a tak situaci dále neřešil. Žalovaný položil žalobci dotaz, aby blíže rozvedl problémy vyplývající z členství v CHP. Žalobce uvedl, že se jedná o všeobecné problémy, jelikož je opoziční strana pod drobnohledem. Členem této politické strany je asi pět let, průkaz členství nemá, avšak byl řadovým členem. Má za to, že byl jako nevěřící pod drobnohledem, žádné konkrétní problémy neměl. Dodal, že jeho důvody nejsou jen ekonomické, ale jde o obavy z osoby nájemníka, který mu vyhrožuje. V Holandsku chtěl požádat o azyl. V České republice skončil z důvodu, že jej vrátili z německé hranice, Českou republikou pouze projížděl. O udělení mezinárodní ochrany žádá z důvodu jeho zajištění, a tak by zde chtěl zůstat a být užitečný. Ve vlasti má celou svou rodinu, byl trestně stíhán, v případě návratu bych měl stejné problémy jako při odjezdu. Obává se neoprávněného odsouzení a výkonu trestu.

7. Žalovaný následně shromáždil tyto podklady: Informace OAMP: Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 28. 5. 2025, Informace MZV ČR č. j. 1325557-6-2024-MZV/LTP: Turecko – Odepření ochrany ze strany policie, odepření soudní pomoci, možnost ochrany osob ohrožených trestnou činností ze dne 17. 1. 2025. Žalovaný dne 8. 1. 2026 pozval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se seznámil s Informací OAMP – Turecko, Bezpečnostní a politická situace v zemi z 28. 5. 2025 s tím, že se k tomuto podkladu dále nevyjádřil. S dalšími podklady se žalobce seznámit nechtěl. Žádné další podklady pro rozhodnutí nenavrhoval, ani neuvedl žádné jiné skutečnosti, které by měl vzít správní orgán v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
8. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí, v němž neshledal skutečnosti sdělené žalobcem pro udělení mezinárodní ochrany důvodnými. Dospěl k závěru, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatnění politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný taktéž neměl za to, že by žalobce měl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce nesplňuje ani důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jakovysší formy mezinárodní ochrany, žalovaný současně posoudil, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak mu ukládá § 28 zákona o azylu, přičemž dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje ani zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a dle § 14b zákona o azylu, načež žalobci doplňkovou ochranu neudělil.

III. Obsah žaloby

9. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce včasnou žalobou, v níž navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce nejprve obecně shrnul svůj azylový příběh, který vypověděl při žádosti o mezinárodní ochranu.
10. Žalobce následně obecně bez dalšího specifikování namítal porušení ustanovení správního řádu a dále namítal porušení § 12 a § 14a zákona o azylu. Mezi stěžejní důvody jeho žádosti patří spor s nájemníkem bytu jeho matky, jeho politická příslušnost ke straně CHP a fakt, že je žalobce ateistou. K tomu blíže rozebral postavení ateistů v Turecku, kdy uvedl, že podle statistik Asociace náboženských archivů (Arda), tvoří nevěřící v Turecku 1,30 % obyvatel, z čehož se 1,20 % hlásí k myšlence agnosticizmu a pouze 0,10 % k ateismu. Podle zprávy světové nevládní organizace Humanists International je pozice ateistů v Turecku minimálně problematická, kdy ateisté jsou terčem urážek, výhrůžek a diskriminace. Žalobce uvedl, že mezi jeho důvody nepatří ekonomické důvody, jak je mu žalovaným přičítáno. Dále se žalobce v žalobě věnoval jeho příslušnosti ke straně CHP, v souvislosti s čímž odkázal na zprávu Kanadské komise pro přistěhovalectví a uprchlíky z roku 2021, ve které se uvádí, že na oficiálních stránkách vlády je možné dohledat politickou příslušnost každého Tureckého občana, každý potenciální zaměstnavatel si tak může tuto příslušnost u zájemců o zaměstnání ověřit a někteří zaměstnavatelé (zejména státní), nemusí zaměstnat řadové členy CHP. Zároveň se zde uvádí, že se v justici liší přístup ke členům CHP, někdy bývají rozhodnutí vydávána se zpožděním, jednání bývají odročena apod. K doložení svého tvrzení o odsouzení dodal žalobce k důkazu rozsudek trestního soudu z Turecka v jeho věci. Žalobce se domnívá, že s jeho politickou příslušností souvisejí problémy se zákonem, kdy byl odsouzen k trestu odnětí svobody a uvádí, že soudní systém v Turecku nelze považovat za nezávislý a je vysoce pravděpodobné, že se žalobci nedostává spravedlivého procesu právě kvůli jeho příslušnosti k CHP. Příslušnost ke straně CHP uznala i Kanada, když v roce 2025 udělila mezinárodní ochranu dvěma členům strany CHP. Žalobce má tedy za to, že v jeho případě dochází k naplnění důvodu pro udělení azylu v souladu s § 12 zákona o azylu. Pokud žalobce dle žalovaného stvrdil, že ve vlasti neměl problémy (ohledně příslušnosti k politickému přesvědčení), pak k takovému závěru došlo v důsledku nepochopení stran při pohovoru. Závěrem poukázal na nedůvěru v tureckou justici s ohledem na spor s panem Kaplanem, se kterým měl ve vlasti konflikt. Pokud by žalobce nesplnil podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, bylo by na místě udělit mu doplňkovou ochranu v souladu s § 14a zákona o azylu, neboť by mu v případě navrácení do země původu hrozilo nepřiměřené trestání ze strany státních orgánů vzhledem k jeho politické příslušnosti.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 3. 2. 2026 uvedl, že napadené rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného stavu věci, odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a taktéž je patřičným způsobem odůvodněno. Žalovaný v průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro případy řízení o mezinárodní ochraně vázán.
12. Následně žalovaný uvedl, že podaná žaloba se pouze snaží účelově navýšit důvod žádosti o azylu a uměle připodobnit azylový příběh taxativně vymezeným důvodům zákona o azylu s akcentací na politický důvod žádosti. Tento důvod pronásledování či vážné újmy nebyl

prokázán. Politicky motivovaný proces nepřichází u žalobce v úvahu, protože důvodem sporu s nájemníkem matčina bytu je spor o byt. Žalobce konstatoval v průběhu správního řízení, že ve vlasti, vyjma toho, co uvedl, neměl žádné konkrétní problémy se státními či bezpečnostními orgány své vlasti, a dále odmítl, že by tam měl nějaké problémy kvůli uplatňování politických práv a svobod, kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Jmenovaný uvedl, že členem této strany je několik let, přičemž byl toliko členem řadovým, bez aktivní činnosti. Z veřejně dostupných zdrojů je zjištělné, že strana CHP je v Turecku hlavní opoziční silou vůči vládnoucí Straně spravedlnosti a rozvoje (AKP), přičemž se jedná o nejstarší politickou stranu v Turecku, kterou v roce 1923 založil Mustafa Kemal Atatürk (pozn. správního orgánu: Atatürk – „Otec Turek“, zakladatel a první prezident Turecké republiky, do dnešních dnů požívající velké autority). Je zjevné, a správnímu orgánu to není známo ani z jeho bohaté úřední činnosti, že řadoví členové opoziční strany CHP nejsou v Turecku žádným způsobem perzekuováni, natož pronásledováni ve smyslu zákona o azylu. Sám žalobce svou vyřčenou tezi o politickém podtextu svého odsouzení nepodpořil ani žádným bližším vysvětlením, natož objektivním tvrzením. Naopak, sám sdělil, že na jeden měsíc byl odsouzen pro drogový delikt poté, co byl zadržen s marihuanou. Nelze tak dojít k závěru, že by v případě žalobce měl být trestán z politických důvodů a že mu hrozí nespravedlivý proces.

13. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že během pohovoru došlo k nepochopení ohledně příslušnosti k politickému přesvědčení. Žalobce měl možnost za účasti tlumočnicka vše sdělit, s pohovorem i tlumočením souhlasil. Závěrem pohovoru jmenovaný nechtěl uvést žádné skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dle něj je to vše. Po ukončení správního úkonu jmenovaný využil svého práva na přetlumočení celého protokolu o pohovoru za účelem jeho kontroly, k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí neměl žádných námitek a protokol následně bez připomínek vlastnoručně podepsal.
14. Ani námitka pronásledování z důvodu náboženského vyznání nemá dle žalovaného opodstatnění. Žalovaný ani obecně netvrdil, že by v Turecku byly s ateismem jakékoliv potíže, natož problémy akceptovatelné v řízení o mezinárodní ochraně, přičemž například i veřejně dostupné informace stran náboženství v Turecku uvádí, že počet nevěřících, zejména mezi mladší generací, roste.
15. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, („s. ř. s.“), ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřil).
17. Žaloba **není** důvodná.
18. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, je-li a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy,

pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

19. Podle § 14a zákona o azylu, se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodní nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
20. Dle § 2 odst. 6 zákona o azylu původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
21. S ohledem na obsah žaloby se krajský soud se předně zabýval otázkou, zde žalovaný dostatečně posoudil důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. a) či b), potažmo doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalovaný této povinnosti dostál.
22. Žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobcem i ze všech dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu. Při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil.
23. Závěry žalovaného ve vztahu k azylovým důvodům dle § 12 zákona o azylu prezentované v napadeném rozhodnutí považuje krajský soud za správné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně vyhodnotil, že problémy, kterých se žalobce ve vlasti obává, nesouvisí s žádným ze shora uvedených azylových důvodů. V tomto kontextu krajský soud konstatuje, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci, resp. části, činí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či jeho rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

24. Žalobce v žalobě předně poukazoval na skutečnost, že je členem strany CHP, a že její příslušníci čelí diskriminaci a stávají se terčem útoků. Sám žalovaný se touto politickou stranou ve vztahu k možnému pronásledování podrobně zabýval na str. 4 napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že řadoví členové strany CHP nejsou v Turecku žádným způsobem perzekuováni, natož pronásledováni. Krajský soud konstatuje, že žalobce ohledně strany CHP nic konkrétního, kromě řadového členství, netvrdí. V této souvislosti pak lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2025, č. j. 4 Azs 161/2025-52, které uvádí, že „*republikánská lidová strana CHP, ..., je ovšem legálním (byť opozičním) politickým uskupením, které má 166 poslanců v parlamentu*“. Jedná se tak o nejsilnější opoziční stranu s rozsáhlým zastoupením v parlamentu. Co se týká žalobcovy námitky, že jeho politická příslušnost může za jeho problémy se zákonem, kdy byl odsouzen k trestu odnětí svobody za údajné narušení domovní svobody, když vstoupil do bytu nájemníka v bytě jeho matky, pak z uvedeného je evidentní, že trestná činnost žalobce souvisí s jeho jiným problémem, o něhož se žalobce rovněž opírá jako o azylově relevantní důvod, a to s jeho konfliktním vztahem s panem K.. Dále byl žalobce odsouzen po jeho zadržení s marihuanou. Žalobce neuvedl žádné jiné relevantní tvrzení, které by byť jen zavrželo příležitost k úvaze, že jeho trestní stíhání souviselo s jeho řadovým členstvím v CHP. Ani zpráva o tom, že byl v roce 2025 udělen v Kanadě azyl dvěma příslušníkům CHP, nesvědčí o plošném pronásledování všech členů této strany v Turecku, když z citované zprávy se nepodává azylový příběh osob, jimž byl azyl udělen, nadto soud podotýká, že vzhledem k množství migrantů v Kanadě se nejedná o číslo, které by zakládalo domněnku o plošném udělování azylu příslušníkům CHP pro jejich perzekuci v Turecku. S ohledem na obecnost žalobcových tvrzení tak krajský soud uzavírá, že problematiku pronásledování na základě členství v CHP žalovaný posoudil dostatečně.
25. Žalobce uváděl, že je ateista, načež dodal, že ateisté patří v Turecku k menšině a jsou terčem urážek, výhrůžek a diskriminace. Má za to, že jeho problémy plynou právě ze skutečnosti, že je ateista. Možností udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu, že je žalobce ateistou, se žalovaný zabýval na str. 5 napadeného rozhodnutí. Žalobce toliko zmínil, že se jako ateista v Turecku necítí dobře, neuvedl v této souvislosti žádné konkrétní problémy, kterým by ve vlasti musel čelit a jde pouze o jeho subjektivní vnímání, jakékoliv osobní problémy kvůli náboženství žalobce odmítl. Žalobce ani obecně netvrdil, že by v Turecku byly s ateismem jakékoliv potíže, žalovaný k tomu poukázal na skutečnost, že počet nevěřících, zejména mezi mladší generací, roste. Ani v tomto případě tak krajský soud neshledal, že by žalobce naplnil důvod pro udělení azylu.
26. Krajský soud posoudil azylový příběh žalobce i z pohledu možného pronásledování ze strany soukromých osob. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že žalobce výslovně jako důvod potíží s nájemníkem označil skutečnost, že tento se nechce z bytu odstěhovat a chce být získat pro sebe, což je jedinou podstatou celého sváru. Žalovaný tak správně konstatoval, že žalobce netvrdil, a ani žalovaný v tomto ohledu neshledal, žádnou azylově významnou spojitost v případě údajných problémů s nájemníkem. Krajský soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004), z níž plyne, že vyhrožování ze strany soukromé osoby, pokud není podporováno státem, nelze charakterizovat jako azylově relevantní pronásledování. Krajský soud připomíná, že obavy z jednání soukromých osob mohou být

za určitých podmínek relevantní pro udělení doplňkové ochrany žalobci. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2015, č. j. 5 Azs 50/2014-34, obavy ze soukromých osob sice zpravidla nejsou relevantní z hlediska udělení azylu, protože nemají souvislost s taxativně vymezenými důvody pronásledování, ale mohou mít: „za splnění podmínek (zejména: reálně hrozící příkoří dosahuje intenzity vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu a stát původu není schopen či ochoten poskytnout před tímto skutečným nebezpečím vážné újmy účinnou ochranu), význam z hlediska možného udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.“ Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 11. 2007, č. j. 7 Azs 65/2007-47, uvedl, že „tvrzené obavy z vyhržování ze strany soukromých osob, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách v dané zemi však ještě nečiní z takového ohrožení pronásledování, a tedy ani azylový důvod.“ Žalobce by se tedy nejprve musel pokusit tento nastalý stav řešit v zemi původu; až ve chvíli, kdy by se prokázala neochota nebo neschopnost státních orgánů jednat a ochránit žalobce, mohlo by se jednat o azylově relevantní. V projednávané věci žalobce tvrzené vyhržování ze strany soukromé osoby na policii nahlásil pouze jednou, učinil tak toliko ústně. Policie odkázala žalobce na státní zastupitelství, které žalobci sdělilo, aby se dostavil s advokátem. Žalobce následně situaci již nějak neřešil a na nikoho se neobrátil. Namísto učinění dalších kroků se rozhodl odjet do Holandska za lepší práci. Žalobce tak zcela rezignoval na svou ochranu tím, že odmítal zaplatit advokáta (avšak převaděčům zaplatil 100 000 tureckých lir za cestu na území Evropské unie). Žalovaný k tomu odkázal na Informaci MZV ČR, č. j. 132557-6-2024-MZV/LPTP ze dne 17. 1. 2025, ve které je popsáno, jak má Turecko nastavené postupy při podání trestního oznámení. Žalobce se tak nepokusil využít všechny prostředky ochrany v zemi původu. Za této situace nelze dospět k závěru, že policie odmítla cíleně žalobci poskytnout ochranu a v tom důsledku hrozí žalobci v zemi původu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu.

27. Žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí posoudil otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se závěrem, že v Turecku neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Na základě informací o zemi původu lze konstatovat, že bezpečnostní situace je na většině území Turecka stabilní, v zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt.
28. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, proto ani soud další důkazy neprováděl. Rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Žalobní námitky nejsou důvodné a nebyly shledány ani jiné důvody, pro které by měl soud napadené rozhodnutí zrušit. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

30. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. března 2026

JUDr. Lucie Gavendová
samosoudkyně